

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

"Nåja, jag skäms inte för att säga, att jag älskar dig, Dave, och om du gifter dig med mig, skall du inte behöva önska dig en bättre hustru", sade Annie allvarligt. Hon menade ärligt och uppriktigt allt vad hon i denna stund sade.

"Det är jag viss på, Annie", sade David, djupt röd och beseglade fördraget med en kyss — den första som han givit henne av eget initiativ. Men det var en tacksam väns hyllning, icke en varm älskars.

XXIII.

Lady Glenister hade för första gången i sin självuppfyllda tillvaro vad hon kallade en verkligt trevlig tid.

För att göra sin yngste son till viljes, hade lady Weldon bjudit Norahs mor att komma ned och vistas på hennes lantgods, som för ögonblicket icke som förut var ett tillhåll för nöjessökande gäster utan där man nu arbetade för krigets offer.

Aldrig hade väl en värdin nått en så entusiastisk medhjälpare som den vackra änkan, vilken nu utan att blinka tog itu med en massa saker, som hon några veckor tidigare med förakt skulle visat ifrån sig.

Det nya "Raynor"-stålet visade sig så förträffligt, att pengarna regnade ned i Paul Raynors händer och han höll nästan totalt på att tappa huvudet.

I stället för att stanna vid verken, där hans plats nu borde ha varit, satte han dit en underdirektör — en pensionerad officer, som lady Glenister rekommenderat, därför att hon hört talas om honom genom unge Bertie — och tillbragte sin mesta tid med att ränna efter Gracia Green, den berömda operettdivan; när han icke gjorde det var han sysselsatt med att förlora väldiga summor i någon av de privata små spelhålor, som alltså existera både här och där, trots polisens vaksamhet.

Sedan Nora blivit kvitt förbindelsen med den avskydde mannen och även sluppit moderns ok, kunde hon inte gärna förbli samma lilla bleka, förpinta stackare, som hon varit, innan Bertie Wykham ägnat henne sina vänliga och ömma omsorger.

Det existerade ingen officiell förlovning dem emellan — inga ringar hade växlats — men man utgick ifrån, att en eklatering dock någon gång i framtiden skulle äga rum.

"Men du ser ju inte ut att vara samma flicka, Norah", sade unge Bertie i den allvarligt vänliga ton, som hans vänner satte så stort värde på.

Vad han sade var fullkomligt sant. Det bleka lilla ansiktet hade återfått något av sin forna subtila färg och de blå ögonen voro klarare och ljusare än de förefallit på mångas månader.

"En liten Guds ängel", kallades hon av de tappra gossarna, som befolkade sjukhuset, där Norah arbetade.

I sin blå bomullssklänning, utvita förkläde och sin lilla vita mössa var Norah förresten en förtjusande söt sjuksköterskelev.

Ingenting var för svårt, ingenting för obetydligt för hennes tjänstvilliga händer och efterhand som det brukar va, när de egna sorgerna förätas under kärleksarbete för andra.

Men om kvällen, när den långa dagens arbete mildrade den värsta smärtan i hennes hjärta, var till ända, och Norahs tankar fingo tillfälle att ströva fritt, kunde hennes lilla ansikte bli utesägligt trängsligt och när bilden av David — den härligt manlige och dock så milde David — steg upp för hennes inre blick, måste hon blinka riktigt hårt för att återhålla tårarna.

Ibland tyckte hon, att hon skulle kunnat offra allt vad hon ägde för att få se en enda skymt av detta ansikte, som varit henne så kärt.

Det tjänade ingenting till att försöka undertrycka dylika tankar, fastän hon själv fördomde dem som galna, sedan hon visste, att han var en annan kvinnas man.

"Han lärde mig att älska, men han kan inte lära mig glömma" — suckade hon en natt, när hon låg med ansiktet begravt i kudden.

Hon längtade lidelsefullt efter att få se David Ross, men när ödet beslöt att tillmötesgå hennes önskan flydde hon icke dess mindre sin väg; hennes kinder brände, men hjärtat blev som en isklump.

Det hände sedan hon arbetat på ifrågavarande sjukhus ett par månaders tid.

Ett antal svåra fall hade just föregående kväll kommit in på sjukhuset och ett av dessa föreföll redan från första stunden hopplöst.

"Det är en kamrat jag gärna skulle vilja råka, innan jag slocknar; hans namn och adress finns i det här brevet", stönade den stackars karlen och visade sköterskan var brevet fanns.

Det smutsstämta, nästan o-läsliga brevet visade sig vara ett brev, som David Ross skrivit flera månader förut och adressen var den hans moder haft i livstiden.

Telegrafisten i Ripley rådde känna David, varför han befordrade telegrammet till hans nya adress. När David — som nu tillfrisknat så pass, att han åter kunnat ta arbete — läst det, tog han hatt och rock och förklarade i en hast för Annie, varför han måste resa. Han slog samtidigt upp tågtidtabellen.

"London!" Ordet innebar allsköns fröjd och glädje för Annie, som bittert saknade storstaden och dess nöjen. Det var tidigt på morgonen. David kunde nog inte stanna länge hos den döende soldaten; sedan skulle han säkert

kunna gå med henne på en matiné på någon teater. Men det var hon alltför klok för att föreslå honom med ens.

"Får jag följa med dig, Dave? Ombytet skulle göra mig gott. Jag har känt, att jag surnat till på sistone", sade hon och överlade i tysthet med sig själv, vad hon skulle sätta på sig för kläder.

David gitte knappast höra efter vad hon sade, så fästmo hon var. Allt vad han hörde var kamratens plågade stämma, — en man som följt honom i vått och torrt och delat innehållet i alla hans paket hemifrån, när de lägo i den leriga skyttegravens; han hade nämligen inga släktingar som kommo ihåg honom och ingen som höll av honom i hela världen — utom David.

"Får jag följa med dig, Dave?" upprepade Annie åter. "Ja", svarade David. Det angick honom inte vare sig hon kom eller ej.

Men det angick honom desto mer, när han vid sidan av Annie trädde in i det långa, vackra gästrummet hos Wykhams, som förvandlats till sjuksal, och bredvid sjuksköterskan, som stod hos hans vän, fick se den unga flickan, som varje fiber i hans kropp tränade efter. Hon såg ut som ett ungt helgon, där hon stod i sin rena, vita mössa och höll något åt sköterskan.

Deras ögon möttes tvärs över sängen. Norah undrade om hon var offer för en synvilla.

Väggarna tycktes tränga ihop sig omkring henne och den dubbla raden sångar tycktes upptagna av idel grinartankar, fastän hon själv fördomde dem som galna, sedan hon visste, att han var en annan kvinnas man.

"Han lärde mig att älska, men han kan inte lära mig glömma" — suckade hon en natt, när hon låg med ansiktet begravt i kudden.

Hon längtade lidelsefullt efter att få se David Ross, men när ödet beslöt att tillmötesgå hennes önskan flydde hon icke dess mindre sin väg; hennes kinder brände, men hjärtat blev som en isklump.

Det hände sedan hon arbetat på ifrågavarande sjukhus ett par månaders tid.

Ett antal svåra fall hade just föregående kväll kommit in på sjukhuset och ett av dessa föreföll redan från första stunden hopplöst.

"Det är en kamrat jag gärna skulle vilja råka, innan jag slocknar; hans namn och adress finns i det här brevet", stönade den stackars karlen och visade sköterskan var brevet fanns.

Det smutsstämta, nästan o-läsliga brevet visade sig vara ett brev, som David Ross skrivit flera månader förut och adressen var den hans moder haft i livstiden.

Telegrafisten i Ripley rådde känna David, varför han befordrade telegrammet till hans nya adress. När David — som nu tillfrisknat så pass, att han åter kunnat ta arbete — läst det, tog han hatt och rock och förklarade i en hast för Annie, varför han måste resa. Han slog samtidigt upp tågtidtabellen.

"London!" Ordet innebar allsköns fröjd och glädje för Annie, som bittert saknade storstaden och dess nöjen. Det var tidigt på morgonen. David kunde nog inte stanna länge hos den döende soldaten; sedan skulle han säkert

kunna gå med henne på en matiné på någon teater. Men det var hon alltför klok för att föreslå honom med ens.

"Får jag följa med dig, Dave? Ombytet skulle göra mig gott. Jag har känt, att jag surnat till på sistone", sade hon och överlade i tysthet med sig själv, vad hon skulle sätta på sig för kläder.

David gitte knappast höra efter vad hon sade, så fästmo hon var. Allt vad han hörde var kamratens plågade stämma, — en man som följt honom i vått och torrt och delat innehållet i alla hans paket hemifrån, när de lägo i den leriga skyttegravens; han hade nämligen inga släktingar som kommo ihåg honom och ingen som höll av honom i hela världen — utom David.

"Får jag följa med dig, Dave?" upprepade Annie åter. "Ja", svarade David. Det angick honom inte vare sig hon kom eller ej.

Men det angick honom desto mer, när han vid sidan av Annie trädde in i det långa, vackra gästrummet hos Wykhams, som förvandlats till sjuksal, och bredvid sjuksköterskan, som stod hos hans vän, fick se den unga flickan, som varje fiber i hans kropp tränade efter. Hon såg ut som ett ungt helgon, där hon stod i sin rena, vita mössa och höll något åt sköterskan.

Deras ögon möttes tvärs över sängen. Norah undrade om hon var offer för en synvilla.

Väggarna tycktes tränga ihop sig omkring henne och den dubbla raden sångar tycktes upptagna av idel grinartankar, fastän hon själv fördomde dem som galna, sedan hon visste, att han var en annan kvinnas man.

"Han lärde mig att älska, men han kan inte lära mig glömma" — suckade hon en natt, när hon låg med ansiktet begravt i kudden.

Hon längtade lidelsefullt efter att få se David Ross, men när ödet beslöt att tillmötesgå hennes önskan flydde hon icke dess mindre sin väg; hennes kinder brände, men hjärtat blev som en isklump.

Det hände sedan hon arbetat på ifrågavarande sjukhus ett par månaders tid.

Ett antal svåra fall hade just föregående kväll kommit in på sjukhuset och ett av dessa föreföll redan från första stunden hopplöst.

"Det är en kamrat jag gärna skulle vilja råka, innan jag slocknar; hans namn och adress finns i det här brevet", stönade den stackars karlen och visade sköterskan var brevet fanns.

Det smutsstämta, nästan o-läsliga brevet visade sig vara ett brev, som David Ross skrivit flera månader förut och adressen var den hans moder haft i livstiden.

Telegrafisten i Ripley rådde känna David, varför han befordrade telegrammet till hans nya adress. När David — som nu tillfrisknat så pass, att han åter kunnat ta arbete — läst det, tog han hatt och rock och förklarade i en hast för Annie, varför han måste resa. Han slog samtidigt upp tågtidtabellen.

"London!" Ordet innebar allsköns fröjd och glädje för Annie, som bittert saknade storstaden och dess nöjen. Det var tidigt på morgonen. David kunde nog inte stanna länge hos den döende soldaten; sedan skulle han säkert

kunna gå med henne på en matiné på någon teater. Men det var hon alltför klok för att föreslå honom med ens.

"Får jag följa med dig, Dave? Ombytet skulle göra mig gott. Jag har känt, att jag surnat till på sistone", sade hon och överlade i tysthet med sig själv, vad hon skulle sätta på sig för kläder.

David gitte knappast höra efter vad hon sade, så fästmo hon var. Allt vad han hörde var kamratens plågade stämma, — en man som följt honom i vått och torrt och delat innehållet i alla hans paket hemifrån, när de lägo i den leriga skyttegravens; han hade nämligen inga släktingar som kommo ihåg honom och ingen som höll av honom i hela världen — utom David.

"Får jag följa med dig, Dave?" upprepade Annie åter. "Ja", svarade David. Det angick honom inte vare sig hon kom eller ej.

Men det angick honom desto mer, när han vid sidan av Annie trädde in i det långa, vackra gästrummet hos Wykhams, som förvandlats till sjuksal, och bredvid sjuksköterskan, som stod hos hans vän, fick se den unga flickan, som varje fiber i hans kropp tränade efter. Hon såg ut som ett ungt helgon, där hon stod i sin rena, vita mössa och höll något åt sköterskan.

Deras ögon möttes tvärs över sängen. Norah undrade om hon var offer för en synvilla.

Väggarna tycktes tränga ihop sig omkring henne och den dubbla raden sångar tycktes upptagna av idel grinartankar, fastän hon själv fördomde dem som galna, sedan hon visste, att han var en annan kvinnas man.

"Han lärde mig att älska, men han kan inte lära mig glömma" — suckade hon en natt, när hon låg med ansiktet begravt i kudden.

Hon längtade lidelsefullt efter att få se David Ross, men när ödet beslöt att tillmötesgå hennes önskan flydde hon icke dess mindre sin väg; hennes kinder brände, men hjärtat blev som en isklump.

Det hände sedan hon arbetat på ifrågavarande sjukhus ett par månaders tid.

relsen intill sig, och vars läppar brände vid minnet av hennes kyssar, nickade åt flickan, som fått hans löfte att bli hans hustru, tog sin hatt och gick tungt ut ur salen.

"Vi ha tid på oss att gå på en matiné, Dave, om vi skynda oss. Jag har inte varit på teatern på år och dag", sade Annie, så fort de kommit utom dörren.

Hennes röst raspade och skar i hans blottade nerver.

Han greps av en plötslig motvilja mot sitt sällskap. Övergången från Norah till flickan vid hans sida hade varit för häftig. Jämförd med Annes djärva, en smula utmanande ögonkast, tycktes Norahs klara, lysande blick, som blicken hos ett rent, ungt helgon.

Och henne älskade han! O, Gud! så han älskade henne, den guldhåriga, lilla flickan, som han lämnat därtöta i det stora huset!

Han kände på något underligt sätt sin gamla kraft återvända. Det var som om hela hans gamla ärelystnad och vilja till seger vaknat till liv vid återseendet med Norah. Han blev en bättre människa. Livet fick åter innehåll och han såg med grym skärpa, att Annie Ross aldrig skulle kunna dela detta liv med honom.

Hennes tankar gingo icke längre än till de yttre tecknen på kärlek — kyssar och artigheter och små förströelser, som bereddes henne av den älskade. Han levde alltid ett annat liv i sina tankar, ett liv vitt skilt från hennes.

Detta liv hade han försökt leva öppet, men det tjänade ingenting till. Annie blev bara uttråkad eller otålig och stundom även sårad; hon sade, att han "gjorde narr" av henne och glömde, sedan hon väl fått sin önskan uppfyllt, att hon dock en gång själv beslutat att arbeta och uppföstra sig själv till den nivå som han uppnått.

"Vill du inte bjuda mig på teatern, Dave? Jag förgås av längtan att få se 'Chu Chin Chow'", upprepade Annie nästan klagande.

"Jo, det vill jag, Annie", sade David ytterst vänligt, kanske just för att han kände hur orätt det var mot den kvinna, som en dag skulle bli hans hustru, att låta åsynen av hans gamla fästnö i prära honom så djupt.

XXIV.

"Någonting har gått på tok med det sista götet!"

Denna viskning spred sig kring den arbetssal vid stalverken, där David Ross fått anställning, och flera av männen sände långa, frågande blickar bort mot den tyste, ståtliga krigshjälten, som lugnt fortsatte sitt arbete utan att fästa minsta avseende vid sina kamrater.

David hade varit tillbaka vid verken ett par månader nu och de djupa färorna kring hans mun blevo djupare och djupare för var gång han måste hjälpa till att slipa och polera det stål, som skulle gjort hans lycka.

Han skulle icke ha sökt sig arbete där igen, om Paul Raynor fortsatt att leda verken. Men lyckligtvis var den nye ledaren en gammal bekant till David. Han hade tjänat under honom vid fronten i Frankrike.

Forts. i nästa nummer.